

Gledališče

George Axelrod: Sedem let skomin Mestno gledališče ljubljansko

★★★★★

Na Mali sceni **MGL** so uvedli sezono s premiero ameriške odrske in filmske uspešnice, komedije Georgea Axelroda *Sedem let skomin* (*The Seven Year Itch*, 1952), ki jo je v gibek sodoben odrski dialog na novo poslovenila Valerija Cokan ter jo ob zanesljivem sodelovanju dramaturginje Ire Ratej in lektorice Maje Cerar na prizorišče živahno, duhovito in s posmehljivo distanco postavil režiser Primož Ekart.

Sedem let zakonske zvestobe in vsakršne prisiljene vzdržnosti je očitno nabralo več kot dovolj netiva za eksplozivno popolno »osvoboditev« v nosilnem protagonistu Richardu, ko se žena z otrokom po običaju umakne pred velemestno vročino na hladnejše podeželje in ga v potnih večerih brez nadzora poleg prepovedanega tobaka in žganjice dražljivo izziva še na videz naivna, a bistrourmna »blondinka« iz soseščine. Seveda se možakar »v krizi srednjih let« v strahu, da bi nemara zamudil eno zadnjih priložnosti za erotično pustolovščino, za eno sanjsko noč mukoma le spusti z verig, pričemer mu po eni strani daje pospešek nadvse privlačna mladenka, po drugi pa tudi iz ljubosumja

porojena alibična predstava, da ga žena v počitniškem zavetju nemara vara z družinskim prijateljem Tomom. Končno spoznanje je kljub predvidljivemu »srečnemu koncu«, po katerem se bo po obdobju prešuštnega »kaosa« v dotlej »srečno družino« povrnila ustaljena zakonska rutina, nekoliko trpko.

Režiser Primož Ekart je spretno prepletal prvine resničnega in fantazijskega, ljubezenske komedije, melodrame in trilerja. V zasedbi je postavil v osište dejanja Richarda, na enovitem prizorišču scenografa Branka Hojnika (meščanski salon s pogledom na nočni New York) pa star televizor, na katerega zaslonu smo lahko po eni strani dokumentarno (črno-belo in v barvah) spremljali potek zgodovinskega dogajanja (od petdesetih let prejšnjega stoletja, prek osvajanja Lune, zrušenja berlinskega zidu, do nedavnih uličnih vstaj), po drugi pa igrano kot črno-beli western uprizorjene drobce notranjih monologov obeh ključnih protagonistov (avtorica videa je Vesna Krebs). Socialno, časovno in značajsko pomenljive kostume (z najelegantnejšimi za moške »usodnega« Dekleta) je prispeval Alan Hranitelj, rafinirano glasbeno vzdušje je z izborom ameriških popevk in jazzovskih skladb smiselno dodajal Jure Longyka, s prviniami družabnega in revijskega plesa pa je živahno

dogajanje razgibala še koreografka Katja Hrastar.

V nosilni vlogi prepričljivega po sili zvestega moža in asketa Richarda, ki se za hip sicer osvobodi, a si tudi spravljivo prostovoljno nadene nazaj okove in plašnice meščanskih konvencij, je Sebastijan Cavazza ponovno pokazal široko paleto očarljivih igralskih veščin ter (po)poln nadzor nad žlahtno odrsko izraznostjo. S kulturno vlogo zapeljivega Dekleta je dobila imenitno vstopno priložnost nova članica **MGL** Ajda Smrekar, ki jo je tudi prepričljivo izkoristila. Ne da bi posnemala nekdanjo pop ikono Marilyn Monroe, je polnokrvno oživila svežo in privlačno bistrourmnost sodobnega ambicioznega ter patriarhalnih konvencij osvobojenega dekleta, ki za en sam prijeten večer ni pripravljeno žrtvovati svoje prostosti. Togo ukročeno podobo Richardove žene Helen, pod katero komaj slutimo željo po spremembi in pustolovščini, je izrisala Mojca Funkl, njej udvorljivo vdanega in pesniško leporečnega družinskega prijatelja Toma pa je dodal Gregor Gruden. Burleskno karikaturu psihiatra dr. Brubakerja, ki s teorijami štorasto »posiljuje« mnogo širšo in kompleksnejšo življenjsko in ljubezensko resničnost, je ostro očrtal Gregor Čušin.

SLAVKO PEZDIR

Page: 8

Reach: 130000

Country: SLOVENIA

Size: 368 cm2

2 / 2

Ajda Smrekar je prevzela vlogo zapeljivega Dekleta. FOTO MGL